«مدرسهٔ ما در محله‌ها» می‌رود تا دیگر دانش‌آموزان هم از تجربه‌اش بیاموزند

گفت‌وگوی دکتر نسرین فرهادی با مدیر مدرسهٔ «ستارهٔ سپیده» درباره چگونگی شکل‌گیری طرح و تأثیرهای آن

مهدی رحیمی

مدرسهٔ ستارهٔ سپیده در یک نگاه

□ نام مدرسه: ستارهٔ سپیده ◻ نام مدیر: خانم فرزانه کاویانی

□ تعداد دانش‌آموزان: ۶۲۰ نفر ◻ تعداد معلمان: ۴۵ نفر

□ سال تأسیس: ۱۳۹۲ ◻ محل: شهرک نارون‌بن، خیابان سوم

□ ویژگی خاص: برگزاری کلاس‌های درس در خانه‌های اهالی محله

دکتر نسرین فرهادی: خانم کاویانی، از کجا به فکر افتادید که کلاس درس را از مدرسه بیرون ببرید و به خانه‌ها ببرید؟

فرزانه کاویانی: راستش را بخواهید، خودمان هم در ابتدا کمی تردید داشتیم. ساختمان مدرسه ما در سال ۱۳۹۲ ساخته شد و از همان روز اول با کمبود جا روبه‌رو بود. در مهر ۱۴۰۱ ناچار شدیم دو کلاس را در راهروها برگزار کنیم. یکی از معلم‌ها پیشنهاد داد که چرا کلاس را به خانه‌ها نبریم. در ابتدا فکر کردیم شاید خانواده‌ها استقبال نکنند، اما وقتی با آن‌ها صحبت کردیم، دیدیم بسیاری از آن‌ها حاضرند فضای خانه‌شان را در اختیار بچه‌ها بگذارند.

دکتر فرهادی: چه معیارهایی برای انتخاب خانه‌ها در نظر گرفتید؟

کاویانی: اول از همه فاصله. خانه‌ای انتخاب می‌شود که دانش‌آموز حداکثر ۱۰ دقیقه تا مدرسه راه داشته باشد. دوم اینکه فضای مناسبی برای نشستن ۱۵ تا ۲۰ نفر داشته باشد. سوم هم اینکه صاحب‌خانه حاضر باشد میزبانی کند. ما به هیچ خانواده‌ای فشار نیاوردیم. فقط از کسانی دعوت کردیم که خودشان دوست داشتند.

دکتر فرهادی: واکنش همسایه‌ها چطور بود؟ گاهی صدای بچه‌ها برای همسایه‌ها مزاحمت ایجاد نمی‌کند؟

کاویانی: در ابتدا چند نفر گلایه کردند، به‌خصوص در ساعت‌های اول صبح. برای همین ساعت کلاس‌ها را از ۸ تا ۱۲ تنظیم کردیم و از ساعت ۱۲ به بعد هیچ فعالیتی در خانه‌ها نداریم. بعد از توضیح کوتاه، بیشتر همسایه‌ها خودشان پیشنهاد دادند که کلاس در خانه‌شان برگزار شود.

دکتر فرهادی: نتیجه‌ی تحصیلی دانش‌آموزان چه تغییری کرده است؟

کاویانی: در سال اول اجرای طرح، میانگین نمرات دانش‌آموزان ما در درس‌های اصلی حدود ۱.۵ نمره بالا رفت. اما مهم‌تر از نمره، اعتماد به نفس بچه‌ها بود. کسانی که قبلاً از حضور در کلاس خجالت می‌کشیدند، حالا داوطلب می‌شوند پای تخته بروند. این تغییر را همه‌ی معلم‌ها دیده‌اند.

دکتر فرهادی: آیا قصد دارید این الگو را به مدرسه‌های دیگر هم گسترش دهید؟

کاویانی: بله، ما در حال آماده‌سازی یک راهنمای اجرایی برای مدرسه‌های دیگر هستیم. امیدواریم تا پایان سال تحصیلی ۱۰ مدرسه دیگر هم این مسیر را شروع کنند. البته هر مدرسه باید با شرایط خودش سازگار کند، چون هیچ دو محله‌ای شبیه به هم نیست.

دکتر فرهادی: خانم کاویانی، از وقتی که در اختیار ما گذاشتید سپاسگزاریم. آرزو می‌کنم این تجربه به مدرسه‌های بیشتری برسد.

کاویانی: ممنونم از شما. امیدوارم بتوانیم کمکی به بچه‌هایی باشیم که شاید در مدرسه‌های معمولی کمتر دیده می‌شوند.

«مدرسه‌ای در محله‌ها» می‌رود تا دیگر دانش‌آموزان هم از تجربه‌اش بیاموزند

گفت‌وگوی دکتر نسرین فرهادی با مدیر مدرسهٔ «ستارهٔ سپیده» درباره چگونگی شکل‌گیری طرح و تأثیرهای آن

مهدی رحیمی

مدرسهٔ ستارهٔ سپیده در یک نگاه

□ نام مدرسه: ستارهٔ سپیده ◻ نام مدیر: خانم فرزانه کاویانی

□ تعداد دانش‌آموزان: ۶۲۰ نفر ◻ تعداد معلمان: ۴۵ نفر

□ سال تأسیس: ۱۳۹۲ ◻ محل: شهرک نارون‌بن، خیابان سوم

□ ویژگی خاص: برگزاری کلاس‌های درس در خانه‌های اهالی محله

دکتر نسرین فرهادی: خانم کاویانی، از کجا به فکر افتادید که کلاس درس را از مدرسه بیرون ببرید و به خانه‌ها ببرید؟

فرزانه کاویانی: راستش را بخواهید، خودمان هم در ابتدا کمی تردید داشتیم. ساختمان مدرسه ما در سال ۱۳۹۲ ساخته شد و از همان روز اول با کمبود جا روبه‌رو بود. در مهر ۱۴۰۱ ناچار شدیم دو کلاس را در راهروها برگزار کنیم. یکی از معلم‌ها پیشنهاد داد که چرا کلاس را به خانه‌ها نبریم. در ابتدا فکر کردیم شاید خانواده‌ها استقبال نکنند، اما وقتی با آن‌ها صحبت کردیم، دیدیم بسیاری از آن‌ها حاضرند فضای خانه‌شان را در اختیار بچه‌ها بگذارند.

دکتر فرهادی: چه معیارهایی برای انتخاب خانه‌ها در نظر گرفتید؟

کاویانی: اول از همه فاصله. خانه‌ای انتخاب می‌شود که دانش‌آموز حداکثر ۱۰ دقیقه تا مدرسه راه داشته باشد. دوم اینکه فضای مناسبی برای نشستن ۱۵ تا ۲۰ نفر داشته باشد. سوم هم اینکه صاحب‌خانه حاضر باشد میزبانی کند. ما به هیچ خانواده‌ای فشار نیاوردیم. فقط از کسانی دعوت کردیم که خودشان دوست داشتند.

دکتر فرهادی: واکنش همسایه‌ها چطور بود؟ گاهی صدای بچه‌ها برای همسایه‌ها مزاحمت ایجاد نمی‌کند؟

کاویانی: در ابتدا چند نفر گلایه کردند، به‌خصوص در ساعت‌های اول صبح. برای همین ساعت کلاس‌ها را از ۸ تا ۱۲ تنظیم کردیم و از ساعت ۱۲ به بعد هیچ فعالیتی در خانه‌ها نداریم. بعد از توضیح کوتاه، بیشتر همسایه‌ها خودشان پیشنهاد دادند که کلاس در خانه‌شان برگزار شود.

دکتر فرهادی: نتیجه‌ی تحصیلی دانش‌آموزان چه تغییری کرده است؟

کاویانی: در سال اول اجرای طرح، میانگین نمرات دانش‌آموزان ما در درس‌های اصلی حدود ۱.۵ نمره بالا رفت. اما مهم‌تر از نمره، اعتماد به نفس بچه‌ها بود. کسانی که قبلاً از حضور در کلاس خجالت می‌کشیدند، حالا داوطلب می‌شوند پای تخته بروند. این تغییر را همه‌ی معلم‌ها دیده‌اند.

دکتر فرهادی: آیا قصد دارید این الگو را به مدرسه‌های دیگر هم گسترش دهید؟

کاویانی: بله، ما در حال آماده‌سازی یک راهنمای اجرایی برای مدرسه‌های دیگر هستیم. امیدواریم تا پایان سال تحصیلی ۱۰ مدرسه دیگر هم این مسیر را شروع کنند. البته هر مدرسه باید با شرایط خودش سازگار کند، چون هیچ دو محله‌ای شبیه به هم نیست.

دکتر فرهادی: خانم کاویانی، از وقتی که در اختیار ما گذاشتید سپاسگزاریم. آرزو می‌کنم این تجربه به مدرسه‌های بیشتری برسد.

کاویانی: ممنونم از شما. امیدوارم بتوانیم کمکی به بچه‌هایی باشیم که شاید در مدرسه‌های معمولی کمتر دیده می‌شوند.

«مدرسه‌ای در محله‌ها» می‌رود تا دیگر دانش‌آموزان هم از تجربه‌اش بیاموزند

گفت‌وگوی دکتر نسرین فرهادی با مدیر مدرسهٔ «ستارهٔ سپیده» درباره چگونگی شکل‌گیری طرح و تأثیرهای آن

مهدی رحیمی

مدرسهٔ ستارهٔ سپیده در یک نگاه

□ نام مدرسه: ستارهٔ سپیده ◻ نام مدیر: خانم فرزانه کاویانی

□ تعداد دانش‌آموزان: ۶۲۰ نفر ◻ تعداد معلمان: ۴۵ نفر

□ سال تأسیس: ۱۳۹۲ ◻ محل: شهرک نارون‌بن، خیابان سوم

□ ویژگی خاص: برگزاری کلاس‌های درس در خانه‌های اهالی محله

دکتر نسرین فرهادی: خانم کاویانی، از کجا به فکر افتادید که کلاس درس را از مدرسه بیرون ببرید و به خانه‌ها ببرید؟

فرزانه کاویانی: راستش را بخواهید، خودمان هم در ابتدا کمی تردید داشتیم. ساختمان مدرسه ما در سال ۱۳۹۲ ساخته شد و از همان روز اول با کمبود جا روبه‌رو بود. در مهر ۱۴۰۱ ناچار شدیم دو کلاس را در راهروها برگزار کنیم. یکی از معلم‌ها پیشنهاد داد که چرا کلاس را به خانه‌ها نبریم. در ابتدا فکر کردیم شاید خانواده‌ها استقبال نکنند، اما وقتی با آن‌ها صحبت کردیم، دیدیم بسیاری از آن‌ها حاضرند فضای خانه‌شان را در اختیار بچه‌ها بگذارند.

دکتر فرهادی: چه معیارهایی برای انتخاب خانه‌ها در نظر گرفتید؟

کاویانی: اول از همه فاصله. خانه‌ای انتخاب می‌شود که دانش‌آموز حداکثر ۱۰ دقیقه تا مدرسه راه داشته باشد. دوم اینکه فضای مناسبی برای نشستن ۱۵ تا ۲۰ نفر داشته باشد. سوم هم اینکه صاحب‌خانه حاضر باشد میزبانی کند. ما به هیچ خانواده‌ای فشار نیاوردیم. فقط از کسانی دعوت کردیم که خودشان دوست داشتند.

دکتر فرهادی: واکنش همسایه‌ها چطور بود؟ گاهی صدای بچه‌ها برای همسایه‌ها مزاحمت ایجاد نمی‌کند؟

کاویانی: در ابتدا چند نفر گلایه کردند، به‌خصوص در ساعت‌های اول صبح. برای همین ساعت کلاس‌ها را از ۸ تا ۱۲ تنظیم کردیم و از ساعت ۱۲ به بعد هیچ فعالیتی در خانه‌ها نداریم. بعد از توضیح کوتاه، بیشتر همسایه‌ها خودشان پیشنهاد دادند که کلاس در خانه‌شان برگزار شود.

دکتر فرهادی: نتیجه‌ی تحصیلی دانش‌آموزان چه تغییری کرده است؟

کاویانی: در سال اول اجرای طرح، میانگین نمرات دانش‌آموزان ما در درس‌های اصلی حدود ۱.۵ نمره بالا رفت. اما مهم‌تر از نمره، اعتماد به نفس بچه‌ها بود. کسانی که قبلاً از حضور در کلاس خجالت می‌کشیدند، حالا داوطلب می‌شوند پای تخته بروند. این تغییر را همه‌ی معلم‌ها دیده‌اند.

دکتر فرهادی: آیا قصد دارید این الگو را به مدرسه‌های دیگر هم گسترش دهید؟

کاویانی: بله، ما در حال آماده‌سازی یک راهنمای اجرایی برای مدرسه‌های دیگر هستیم. امیدواریم تا پایان سال تحصیلی ۱۰ مدرسه دیگر هم این مسیر را شروع کنند. البته هر مدرسه باید با شرایط خودش سازگار کند، چون هیچ دو محله‌ای شبیه به هم نیست.

دکتر فرهادی: خانم کاویانی، از وقتی که در اختیار ما گذاشتید سپاسگزاریم. آرزو می‌کنم این تجربه به مدرسه‌های بیشتری برسد.

کاویانی: ممنونم از شما. امیدوارم بتوانیم کمکی به بچه‌هایی باشیم که شاید در مدرسه‌های معمولی کمتر دیده می‌شوند.